

Thinget. Jeg nævner det kun iøvrigt ogsaa for stadig at holde Glemsonne for Die, at der have vi Nøglen til, der have vi Grunden til, og der have vi Nødvendigheden af, at en fornuftig Opposition beror sig anderledes ad nu, end da man antog at have det i Nyggen, at man talte for $\frac{3}{4}$ af Thinget. Til det ærede Medlem for Solbæk Amts 3die Valgfreds (Lauber) skal jeg sige, at jeg vil ønske, at han vil fortsætte paa den Vej, han er slaaet ind paa i denne Session, nemlig forsaavidt han fremdeles maatte ønske at være min Modstander; thi da er jeg temmelig sikker paa, at han snart vil faae at føle, at det er ikke ad den Vej, man opbygger Demokratiet. Dette ærede Medlem maa samle Alt, hvad han har villet gjøre Opposition paa i de 9 Maaneder, Rigsdagen har siddet inde, og jeg vil sige, at i Realiteten er det ikke 4 Døe værd, og konstitutionelt taget er det værre end Intet. Paa den Maade har jeg aldrig tænkt mig Muligheden af, at en parlamentarisk Opposition skulde føres. Nei, man holder sig til de enkelte Sager og fortaber sig ikke i Smaaating, naar man fører en parlamentarisk Opposition, og saa er man bekendt at erklære, at det er for det vedkommende Ministeriums Skyld, at man gjør dette og dette angaaende en Sag, og det, siger jeg, kunde de Herrer godt gjøre. Det undrer mig overhovedet, at en Opposition, der mener at være i en gammel Gænge og mener sig at være henimod 40 Medlemmer her i Thinget, fortaber sig i sin Opposition i saadanne Bagateller, som vi her have liggende for os, saasom Forskjellen mellem 12 pSt. og 10 pSt. mellem 1,000 Kr. og 1,200 Kr. og nogle Kroner hist og nogle Kroner her. Naar de Herrer virkelig ere de gamle Oppositionsmænd og finde det for Liden rigtigt at optage den gamle parlamentariske Kamp, saa heis Fanen, som vi heiste den i gamle Dage, da vi mente, det var rigtigt, og er der den fornødne Tillid i Befolkningen til de Herrer og den fornødne Stemning for atter at forny denne Kamp i dette Dieblit, maa de Herrer snart kunne blive Flertal, og saa faae vi se, hvordan det vil gaa. Det vil jeg raade de Herrer til, men ikke til paa den Slags Smaaating som her at lave Opposition, som f. Ex. da det ærede Medlem ved Solbloven, som han tidligere har talt om, som med saadanne Smaaspørgsmaal, som om Mænd i smaa Stillinger, der for hele deres Ljenesste ikke have i alt Fald mere i Løn, end vi have i Diceter enkeltmandsvis, naar vi leve Naret rundt her, Mænd, der have tjent i 25 Aar, skulle have 500 eller 400 Kr. i Alderstilleg til Slutning. At man vil gjøre saadant Noget til Oppositionsspørgsmaal, undrer mig meget. Naar man overhovedet vil være Opponent, saa maatte man helst tage stærkere fat. Altsaa, dette ærede Medlem vil jeg ønske, at han fortsætter, saalænge han tror sig i Modsetning til mig, paa den Maade; thi da er

jeg overbevist om, at den Del af Demokratiet, som jeg overhovedet sætter Pris paa at arbejde i Forstaaelse med, mere og mere vil komme ind paa den Betragtning, som jeg og mine Venner hylde, den nemlig ikke at fortabe sig i Smaaating, men hævde det Store, og ikke i Utide forløste sig paa Sten, som man ikke kan bære, men først samle Kræfter og saa indrette sin Opposition efter sine Kræfter. Det er det Demokratiet for Liden bør gjøre. Det er min Hensigt til det ærede Medlem. Jeg vil, som sagt, ikke i mindste Maade raade ham til at tage en anden Stilling. Jeg siger, som sagt, at, har han Lyst til at fortsætte paa den Maade, saa bliv ved. Dette til de ærede Medlemmer og deres velvillige Udtalelser; disse ærede Medlemmer maa nu forvare deres Stilling. — Nu vil jeg sige til det høie Thing, at, fordi disse Medlemmer ikke have nogen bedre Maade at faae deres Villie mod det nuværende Ministerium givet tilkjende paa end ved at forfaste dette Forslag — thi de sige jo, at det er af Hensyn til Ministeriet, de ville gjøre dette — er det saa billigt, fordi man ikke paa Hovedsager og paa en ren parlamentarisk Opposition kan vise Ministeriet, hvad man mener om det, at straffe det paa de vedkommende Embeds- og Bestillingsmænd, som her er Tale om? Jeg sagde det Samme til det ærede Medlem for et Par Aar siden og til hans nuværende Kolleger, som da ikke vare det, da han talte om: Ikke en Døe til Bestindien. Jeg sagde: Er det billigt, at vi hævne det paa Negrene eller dem derovre, at vi ikke kunne forliges eller faae Bugt med Ministeriet Estrup? — Jeg siger det Samme til det høie Thing. Fordi de Herrer ikke forstaa overhovedet at føre Opposition, fordi de gaa bort fra det, naar det kniber og ikke kunne holde sammen, naar det gjaelder om at føre det igennem, skulle vi derfor hævne os paa dem, der ere uden Skyld i dette, paa de Smaafolk, her er Tale om? (B. Christensen: Na!). Sa, det ærede Medlem fra Midelfart kan nok sige: Na! men naar Mænd som det ærede Medlem eller jeg levede paa de Lønninger, her er Tale om, vilde vi nok komme til at sande, at der er smaat inden Døre i mange af disse Familiers Huse, og at de maaste maa afknappe de saa Kroner om Maaneden, vi her tage fra dem, paa det ligefrem Nødvendige til deres Børns Underhold. Jeg gaar ikke med til denne Politik. Jeg kunde endda forstaa, at disse Folk kunde komme til at lide under en bestemt Konflikt mellem Faktorerne her. Naar der var Tale om en bestemt parlamentarisk Kamp, hvor store Principer stode paa Spil, kunde jeg forstaa, at de maatte lide under en saadan, og at det Ministerium, hvis Nærværelse mulig var Skyld deri, da ogsaa bar det Ansvar; men naar noget Saadant ikke eksisterer, naar vi ellers i Almindelighed arbejde med Hensyn til Sagerne selv, er det mig ubegribeligt, hvorledes Nogen her i Thinget efter at have bevilget Lønningsstilleg f. Ex.